



БОЖИ ЦВѢТЯ

Когато въ Ерусалимъ се разнесе мълвата, че за пасхата въ града иде Исусъ, зарадваниятъ народъ грабна палмови вейки отъ околнитѣ дървета и се спусна да посрещне Великия Учитель.

Срещнаха Го, въведоха Го въ града, като победителъ. Възраданиятъ народъ пѣше хвалебни пѣсни, преизпълненъ отъ радостъ, че е настъпило царството Божие, царството на справедливостта, доброто и правдата.

Така народътъ словословѣше дългоочаквания Месия, когото Богъ-Саваотъ бѣше имъ обещалъ чрезъ устата на пророцитѣ си.

Но сжщия день, настрана, скрити въ сѣнка, като хищни птици, стояха други. Тамъ бѣше царството на насието, на клеветата и предателството. Тамъ бѣше войнството на

римскитѣ поробители, на книжниците и фарисеитѣ и на търговцитѣ съ народния хлѣбъ и правдини.

Едни гледаха и се подсмиваха, други гледаха и злъчка капѣше въ сърдцата имъ. Тѣ знаеха, че иде краятъ на неправдата, на измамата и сълзитѣ народни...

— Нима ще отстъпимъ предъ него съ кръстени рѣце? — съскаха тѣ като змии. — Ще се предадемъ ли безъ бой на този скитникъ и дванадесеттѣ му боси голтаци?

— Смъртъ! Смъртъ на бунтовника! Смъртъ на размирника народенъ!

Разтичаха се измамници и подкупвачи. Яви се предателъ. Задрънчаха тогава тежитѣ римски оржия. Въ тъмна нощъ плениха Праведника. Вдигнаха Го, когато се молѣше колѣничилъ на земята, съ сълзи на